

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 74.846 van 30 juni 1998
in de zaak A. 77.622/IX-1029.**

In zake : Theo JACOBS,
wonende te GEETBETS,
Grootveld 3

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
Minister van Justitie,
die woonplaats kiest bij
Advocaat P. PEETERS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Brederodestraat 13.

tussenkomen partij :

Theo MINEUR,
die woonplaats kiest bij
Advocaat Ph. LEROY,
kantoor houdende te GENT,
Coupure 5.

D E R A A D V A N S T A T E , I X e K A M E R ,

Gezien het verzoekschrift dat op 20 februari 1998 werd ingediend door Theo JACOBS, substituut-procureur des Konings bij de rechtbank van eerste aanleg te Leuven, om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van :

- 1° het koninklijk besluit van 23 december 1997 waarbij Theo MINEUR benoemd wordt tot vrederechter van het kanton Diest;
- 2° de impliciete weigeringsbeslissing hem te benoemen tot vrederechter;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur-generaal M. ROELANDT;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 8 april 1998 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 27 april 1998;

Gehoord het verslag van de Eerste Voorzitter van de Raad van State G. BAETEMAN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat S. LIBEER, die verschijnt voor verzoeker, van Advocaat P. PEETERS, die verschijnt voor de verwerende partij, en van Advocaat Ph. LEROY, die verschijnt voor de tussenkomende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur-generaal M. ROELANDT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Gelet op het bij artikel 90, § 3, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State vereiste advies van de Auditeur-generaal;

Overwegende dat Theo MINEUR met een verzoekschrift van 17 maart 1998 vraagt om in het administratief kort geding te mogen tussenkomen;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt :

1.1. Verzoeker behaalt het diploma van licentiaat in de rechten in 1982.

Hij vestigt zich als advocaat eerst te Geetbets, vervolgens vanaf 1 december 1986 te Tienen.

1.2. Op 2 mei 1995 slaagt hij voor het examen van beroepsbekwaamheid voor de uitoefening van gerechtelijke functies.

1.3. Bij koninklijk besluit van 19 juli 1995 wordt hij benoemd tot substituut-procureur des Konings bij de rechtbank van eerste aanleg te Leuven.

1.4. De tussenkomende partij behaalt het diploma van licentiaat in de rechten in 1976.

1.5. Hij vestigt zich als advocaat te Leuven en wordt op het tableau van de Orde ingeschreven op 1 oktober 1979.

1.6. Bij koninklijk besluit van 10 september 1984 wordt hij benoemd tot plaatsvervangend vrederechter van het eerste kanton te Leuven.

1.7. Bij beschikking van 9 januari 1995 wordt hij door de Eerste Voorzitter van het Hof van Beroep te Brussel aangesteld als afgevaardigd vrederechter te Landen.

1.8. De vacature van de plaats van vrederechter van het kanton Diest wordt bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 29 maart 1997.

1.9. Verzoeker stelt zich kandidaat op 7 mei 1997, de tussenkomende partij op 1 april 1997.

1.10. Op 25 juni 1997 geeft het adviescomité over de kandidatuur van verzoeker volgend advies :

"Advocaat bij de balie te Leuven van 1982 tot 1995, was Mr. JACOBS gekend als een degelijk en correct raadsman die blijk gaf van grote juridische kennis en zeer confraterneel was in de omgang.

Als substituut-procureur des Konings te Leuven wordt hij door zijn korpsoverste geprezen om zijn ernst en efficiëntie.

Zijn lange advocatenpraktijk bracht hem zeer dicht bij de materies behandeld door de vrederechter.

Het advies is uitstekend".

1.11. Het adviescomité geeft op 25 juni 1997 het volgend advies over de kandidatuur van de tussenkomende partij :

"De h. MINEUR heeft een twintigjarige ervaring als advocaat bij de balie te Leuven. Hij wordt unaniem geprezen om zijn uitstekende kwaliteiten zowel op het vlak van zijn verstandelijke bekwaamheid, zijn verantwoordelijkheidszin en besluitvaardigheid als op het vlak van zijn organisatievermogen en contactvaardigheid.

Als voorzitter van de jonge balie Leuven, lid van de Raad van de Orde en secretaris van de Belgische Nationale Orde van Advocaten heeft hij ook blijk gegeven van een grote interesse en inzet voor de belangen van het beroep van advocaat, vooral in een breder toekomstperspectief.

De h. MINEUR heeft reeds meermaals de wens uitgedrukt om magistraat te worden. Hij geniet op dat vlak ook reeds van een zeer behoorlijke voorbereiding, gezien hij regelmatig en tot eenieders voldoening zetelt als plaatsvervangend vrederechter te Leuven en als afgevaardigd vrederechter te Landen.

Deze kandidaat zou een uitmuntend vrederechter zijn omwille van zijn bekwaamheid, inzet, gezond verstand en menselijke benadering van onze Justitie.

Het advies is uitstekend".

1.12. Bij koninklijk besluit van 23 december 1997, bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 31 december 1997, wordt Theo MINEUR benoemd tot vrederechter van het

kanton Diest. Het besluit steunt op volgende considerans :

"... dat de heer MINEUR Theo, advocaat, bij koninklijk besluit van 10 september 1984, benoemd werd tot het ambt van plaatsvervangend rechter in het vredegericht van het eerste kanton Leuven; ... dat de heer MINEUR Theo, de wettelijke benoemingsvoorwaarden vervult; ... dat betrokkene, sedert 1995, tot eenieders voldoening regelmatig alle functies waarneemt van vrederechter van het kanton Landen en hierdoor bijzonder goed is voorbereid om een ambt van vrederechter uit te oefenen; Gelet op zijn uitstekende kwaliteiten op het vlak van zijn verstandelijke bekwaamheid, zijn inzet, gezond verstand en menselijke benadering van de Justitie en dat derhalve van deze kandidaat mag verwacht worden dat hij een uitstekende vrederechter zal zijn; Gelet op het zeer gunstig advies van het adviescomité voor het rechtsgebied van het hof van beroep te Brussel, betekend aan betrokkene op 26 juni 1997".

1.13. Verzoeker dient de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring in op 20 februari 1998;

2. Over de ontvankelijkheid.

2.1. Overwegende dat de verwerende en de tussenkomende partij terecht opwerpen dat de vordering, in zoverre zij gericht is tegen de impliciete weigeringsbeslissing, onontvankelijk is; dat verzoeker immers geen rechten kan doen gelden op de benoeming en dat op de overheid geen rechtsplicht rust om verzoeker te benoemen; dat er overigens nog zes andere kandidaten waren, waaronder nog een laureaat van het examen over de beroepsbekwaamheid;

3. Over de gegrondheid van de vordering tot schorsing.

3.1.1. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan

worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1.2. Overwegende dat verzoeker onder meer aanvoert dat het bestreden besluit tot stand is gekomen met schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur; dat verzoeker in dat verband betoogt dat een wetsvoorstel werd ingediend in de Kamer van Volksvertegenwoordigers dat op 9 juli 1997 wet is geworden, dat, luidens deze wet, de geslaagde voor het examen inzake beroepsbekwaamheid, die zich kandidaat stelt voor een benoeming tot rechter, voorrang heeft voor die benoeming, dat de minister in dat geval geen rekening mag houden met de kandidatuur van een plaatsvervangend rechter, indien de geslaagde voor het examen inzake beroepsbekwaamheid een unaniem gunstig advies heeft gekregen en dat deze wet pas in het Belgisch Staatsblad van 1 januari 1998 is bekendgemaakt; dat hij er voorts van uitgaat dat de thans bestreden benoeming op 23 december 1997 is gebeurd en bekendgemaakt werd in het Belgisch Staatsblad van 31 december 1997, dat er een onredelijk lange termijn is tussen de goedkeuring van de wet en de bekendmaking ervan, dat daarvoor geen gegronde redenen bestaan, tenzij de omzeiling van de wet om een benoeming door te voeren in strijd met haar bepalingen en dat de Raad van State in de arresten BOSSUYT, nr.46.512, van 14 maart 1994, en BEERTEN, nr.71.761, van 12 februari 1998 een dergelijke werkwijze heeft beschouwd als een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur; dat hij ten slotte stelt dat het laatste arrest een volkomen gelijkaardige zaak betrof en dat de Raad van State daarin overwogen heeft :

"2.2.5. Overwegende dat die nieuwe wettelijke regeling vaststond sedert de ondertekening van de wet door de Koning op 9 juli 1997, doch nog niet werd toegepast bij ontstentenis van bekendmaking van de wet in het Belgisch Staatsblad daar die pas gebeurde op 1 januari 1998; dat deze laatste bekendmaking gebeurt op initiatief van de verwerende partij, zodat zij wel degelijk op de hoogte was van de draagwijdte van de komende wettelijke regeling en van de gevolgen ervan voor de lopende benoemingsprocedures;

2.2.6. Overwegende dat de nieuwe wettelijke regeling wel voorziet in bepaalde overgangsbepalingen met betrekking tot de toepassing van artikel 259bis Gerechtelijk Wetboek voor de geldingsduur van het examen inzake beroepsbekwaamheid; dat echter geen overgangsregeling werd opgenomen met betrekking tot de lopende benoemingsprocedures, zodat de nieuwe wet in de regel van toepassing moet zijn op die lopende benoemingsprocedures;

2.2.7. Overwegende dat de verwerende partij niet eigenmachtig vermag te beslissen over de bekendmaking van een door de wetgevende kamers goedgekeurde en door de Koning ondertekende wet; dat de bekendmaking behoudens indien daarvoor een redelijke verantwoording bestaat, moet gebeuren binnen een redelijke termijn en niet gewild en bewust mag worden uitgesteld; dat dit uitstel er immers op neer zou komen dat eenzijdig een overgangsregeling ingesteld wordt, die niet door de wetgever gewild werd en hem desgevallend had kunnen worden gevraagd; ...";

3.1.3. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt in vier punten, die nader ontwikkeld worden :

- 1° dat de wet van 9 juli 1997 niet van toepassing was op de bestreden benoeming;
- 2° dat de Raad onbevoegd is ten aanzien van de beslissing tot publicatie van een wet;
- 3° dat de bestreden benoeming op correcte wijze is verlopen;
- 4° dat de wet van 9 juli 1997 de benoeming van plaatsvervangende vrederechters niet uitsluit;

3.1.3.1. Overwegende dat volgens de verwerende partij de wet van 9 juli 1997 niet van toepassing was op de bestreden benoeming, dat die wet wel werd afgekondigd op 9 juli 1997, aan de gerechtelijke autoriteiten medegedeeld op 6 augustus 1997 en bekendgemaakt op 1 januari

1998, zodat de wet in werking is getreden op 11 januari 1998, overeenkomstig artikel 4 van de wet van 31 mei 1961 betreffende het gebruik der talen in wetgevingszaken, het opmaken, bekendmaken en in werking treden van wetten en verordeningen, terwijl de bestreden benoeming dateert van 23 december 1997 derhalve van vóór de bekendmaking en de inwerkingtreding van de nieuwe wet, waaruit volgt dat de nieuwe wet *ratione temporis* niet van toepassing is op de bestreden benoeming; dat de verwerende partij in dit verband verwijst naar de zienswijze van Professor A. VANDER STICHELE : "De overheid zal de bestaande wetgeving moeten toepassen zolang geen gewijzigde wettekst werd bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad niettegenstaande zij reeds kennis heeft van die wijziging. (...) De ingezetene kan niet eisen dat hem het voordeel van een niet-gepubliceerde wet of verordening zou verleend worden". (VANDER STICHELE, A., "Afkondiging en inwerkingtreding van wetten", R.W., 1961-62, (2359), 2356-2366);

3.1.3.2. Overwegende dat de verwerende partij vervolgens stelt dat de Raad van State onbevoegd is ten aanzien van de beslissing tot bekendmaking van een wet; dat zij ervan uitgaat dat de Koning in beginsel aan geen termijn is gebonden om een wet bekend te maken omdat voorzover er hier al sprake kan zijn van een laattijdige bekendmaking zulks enkel de politieke verantwoordelijkheid van de regering ten overstaan van het parlement voor gevolg heeft; dat hierover unanimiteit in rechtsleer en rechtspraak bestaat; dat zij in dit verband verwijst naar het arrest van het Hof van Cassatie van 31 oktober 1921 (Pas., 1922, I, 41), meerbepaald naar de volgende vertaalde overweging : "dat tevergeefs zou worden aangevoerd dat het betwiste besluit niet gepubliceerd werd binnen de maand na datum; dat artikel 5 van de wet van 18 april 1898 die deze termijn bepaalt, niet de nietigheid voorschrijft van elke wet die of van

elk koninklijk besluit dat meer dan één maand na datum zou worden gepubliceerd; dat de niet-naleving van deze termijn enkel aanleiding kan geven tot de ministeriële verantwoordelijkheid", naar de zienswijze van P. WIGNY (Droit constitutionnel, Brussel, BRUYLANT, II, 1952, nr. 482) : "Wat betreft de publicatie, moet gewezen worden op een zekere appreciatiebevoegdheid van de uitvoerende macht. Als de wetgever geen termijn heeft bepaald, kan de minister de inwerkingtreding van de wet vertragen door de publicatie uit te stellen" en naar andere auteurs die, steeds volgens de verwerende partij, aanvaarden dat de (vaak impliciete) beslissing inzake de bekendmaking van wetteksten onder de appreciatiebevoegdheid valt van de uitvoerende macht, tenzij de wetgever zelf een uitdrukkelijke bepaling inzake de inwerkingtreding in de wet opneemt en dat dergelijke beslissingen enkel onderworpen zijn aan een politieke controle, uitgeoefend door het Parlement, zodat zij als "regeringsdaden" dienvolgens ontsnappen aan het wettigheidstoezicht van Uw Raad (R.v.St., nr. 22.690, 26 november 1982, SCHILTZ; R.v.St., nr. 25.797, 4 november 1985, Vlaamse Gemeenschap; Zie ook : Cass., 14 januari 1976, Pas., 1976, I, 538, en de conclusies van F. DUMON, R.W., 1975-76, 1745 ev); dat de verwerende partij ook nog doet gelden dat zij reeds in september 1997 en in januari 1998 in de Kamer heeft geantwoord op vragen aangaande de problematiek van de benoemingen en de bekendmaking van de nieuwe wet en zij haar politieke verantwoordelijkheid heeft opgenomen, dat er geen uitdrukkelijke bepalingen inzake de inwerkingtreding vastgesteld waren zodat de appreciatiebevoegdheid van de uitvoerende macht dus onaangetast bleef en zij het noodzakelijk achtte om kort na de afkondiging van de nieuwe wet de betrokken adviesinstanties op de hoogte te brengen van de nieuwe wet en van de nieuwe werkwijze die deze laatsten ingevolge deze wet moesten toepassen; dat

de wet zelf volgens de verwerende partij werd medege-
deeld aan de gerechtelijke autoriteiten; dat zij in dit
verband stelt : "Op datum van 6 augustus 1997 werden de
voorzitters van de verschillende adviescomité's uitge-
nodigd om, in de toekomst voor alle kandidaten tot een
ambt bedoeld in de artikelen 187, 188, 190 tot 194 van
het Gerechtelijk Wetboek te handelen volgens de wet van
9 juli 1997 tot wijziging van de artikelen 259bis van
het Gerechtelijk Wetboek en 21 van de wet van 18 juli
1991 tot wijziging van de voorschriften van het
Gerechtelijk Wetboek die betrekking hebben op de op-
leiding en de werving van magistraten"; dat zij erop
wijst dat de minister van oordeel was dat het herbe-
ginnen van deze procedures, gelet op de gerechtelijke
achterstand, een onaanvaardbaar tijdsverlies met zich
zou brengen en in strijd zou zijn met het gelijkheids-
en het rechtszekerheidsbeginsel; dat zij in dat verband
stelt : "Er wordt dus geen regeling uitgewerkt voor de
benoemingsdossiers die lopend zijn op het ogenblik dat
de nieuwe wet werd goedgekeurd. Ofwel gaat men ervan uit
dat de nieuwe wet meteen van toepassing is, maar dit
houdt dan ook in dat aan de verstrekte adviezen een
betekenis wordt gegeven die de adviesverleners er niet
konden aan geven. Ofwel gaat men ervan uit dat oude
dossiers, omwille van de rechtszekerheid, volgens de
oude wet moeten worden behandeld. Na raadpleging van
mijn administratie opteerde ik voor de tweede keuze.
Daarvoor pleit niet alleen de rechtszekerheid maar ook
de opportuniteit om de vacante plaatsen zo snel mogelijk
in te vullen en niet in het minst ook het gelijkheids-
beginsel. Bij een wijziging van de wetgeving tijdens de
lopende procedure zouden de plaatsvervangende rechters
zich terecht gediscrimineerd voelen. Zij zouden immers
door de minister worden beoordeeld op basis van con-
clusies van adviescomités die op het ogenblik van de
adviesverlening nog niet konden zijn aangepast aan de

nieuwe wet omdat specifieke voorwaarden worden opgelegd. Men kan de spelregels niet wijzigen tijdens het spel"; dat de verwerende partij ten slotte haar zienswijze te dezen samenvat als volgt : "Uw Raad is onbevoegd om te oordelen over de beslissing van de uitvoerende macht tot publicatie van de nieuwe wet in het Belgisch Staatsblad op 1 januari 1998. Deze beslissing maakt overigens niet het voorwerp uit van de onderhavige schorsingsprocedure. Uw Raad kan daarenboven zulk toezicht -waartoe Hij niet rechtstreeks bevoegd is- ook niet onrechtstreeks uitoefenen via het wettigheidstoezicht op de besluiten die worden genomen onder het stelsel van de geldende wet. Bijgevolg mag Uw Raad zijn appreciatie van de beslissing tot publicatie van de wet niet betrekken bij de wettigheidstoetsing van de bestreden benoeming. Indien Uw Raad toch van oordeel zou zijn dat Hij bevoegd is om te oordelen over de beslissing van de uitvoerende macht tot publicatie van de nieuwe wet in het Belgisch Staatsblad op 1 januari 1998, beperkt het wettigheidstoezicht zich in ieder geval slechts tot een uiterst marginale toetsing. Het politiek karakter van dergelijke beslissing vereist immers het grootste voorbehoud van de rechter (J. DE MEYER, noot onder R.v.St., nr. 22.690, 26 november 1982, R.W., 1982-83, (1924) 1925; L.P. SUETENS, noot onder R.v.St., nr. 25.797, 4 november 1985, R.W., 1986-87, (1092) 1093)";

3.1.3.3. Overwegende dat de verwerende partij voorts stelt dat de bestreden benoeming op correcte wijze is verlopen : er is in de onderhavige zaak geen sprake van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, verzoeker brengt geen enkel concreet gegeven aan ter staving van deze bewering en daarenboven kunnen noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier elementen worden afgeleid die wijzen op enige "subjectieve of politieke beïnvloeding" bij de bestreden benoeming, de benoemingsprocedure heeft een normaal

verloop gekend en er is geen sprake van een abnormale versnelling of van enige ongeoorloofde tussenkomst, er werd een vacature uitgeschreven in het Belgisch Staatsblad op 29 maart 1997 en deze procedure werd bijgevolg aangevat onder de toen geldende wettelijke bepalingen, het adviescomité heeft advies uitgebracht op 25 juni 1997, het adviescomité kon uiteraard geen rekening houden met de wet van 9 juli 1997, gezien deze nog niet in werking was getreden, het adviescomité heeft vervolgens de adviezen ter kennis gebracht van de betrokkenen, de wettelijke termijn van tien dagen werd hen toegekend teneinde opmerkingen te geven, noch verzoeker, noch de benoemde kandidaat hebben hiervan gebruik gemaakt, de bestreden beslissing werd uiteindelijk zes maanden na het advies van het adviescomité genomen, de benoemde kandidaat voldoet aan de wettelijke benoemingsvoorwaarden, zijn benoeming is gesteund op objectieve criteria, te weten zijn ervaring als plaatsvervangend en afgevaardigd vrederechter en het zeer gunstige advies van het adviescomité, waarin hij omschreven wordt als een "uitmuntend vrederechter (...) omwille van zijn bekwaamheid, inzet, gezond verstand en menselijke benadering van onze Justitie";

3.1.3.4. Overwegende dat de verwerende partij ten slotte onderlijnt dat de wet van 9 juli 1997 de benoeming van plaatsvervangende vrederechters niet uitsluit, dat zij meer bepaald de aandacht vestigt op het gegeven dat de adviesverlenende overheden bij het verlenen van hun advies geen rekening hebben gehouden met de nieuwe wet, die op dat ogenblik nog niet was bekendgemaakt noch in werking getreden, dat de stemmingen in het adviescomité mogelijkerwijze anders zouden geweest zijn indien de leden van het adviescomité wisten dat een bepaald advies voor sommige kandidaten rechtsgevolgen zou sorteren voor andere kandidaten, die zij ook "gunstig" adviseerden, dat het advies dat het adviescomité op

25 juni 1997 uitbracht over verzoeker onder het wettelijk stelsel van vóór de inwerkingtreding van de wet van 9 juli 1997, dus niet noodzakelijk de betekenis heeft die hieraan zou worden gegeven op basis van de wet van 9 juli 1997 en dat indien de minister de nieuwe wet onmiddellijk zou hebben willen toepassen, hij bijgevolg de benoemingsprocedure moest overdoen, wat gelet op de gerechtelijke achterstand niet aangewezen was;

3.1.4. Overwegende dat de tussenkomenende partij op het tweede middel als volgt antwoordt:

"Verzoekende partij voert aan dat de bestreden beslissing de beginselen van behoorlijk bestuur schendt doordat die beslissing genomen werd net vóór de inwerkingtreding van de wet van 7 juli 1997, die de voorwaarden tot benoeming wijzigden. Zij stelt dat onredelijk lang werd gewacht met de bekendmaking in het Belgisch Staatsblad van die wet.

Verzoekende partij verwijst naar de arresten BOSSUYT nr. 46.512 dd. 14.03.1994 en BEERTEN nr. 71.761 dd. 12.01.1998.

Onafgezien de vraag of de Raad bevoegd is omtrent de beslissing tot publicatie van een wet in het Belgisch Staatsblad, ook onrechtstreeks door het toezicht op de wettelijkheid van besluiten genomen onder het stelsel van de geldende wet, werd in het arrest BEERTEN gesteld dat de bekendmaking van de nieuwe wet dient te gebeuren binnen een redelijke termijn, behoudens indien daarvoor een redelijke verantwoording bestaat.

Het Parlement heeft de beslissing van de Minister van Justitie onderworpen aan politieke controle.

Zelfs indien de Raad een wettigheidstoezicht zou kunnen uitoefenen op die beslissing, dan nog moet worden vastgesteld dat de verantwoording van de bekendmaking van de wet van 9 juli 1997 op 1 januari 1998 redelijk is.

Die verantwoording is terug te vinden in het antwoord van de Minister van Justitie op de parlementaire vraag van de heer BORGINON van 19 september 1997 en zijn verklaring in de Kamer op 22 januari 1998.

Bij gebrek aan overgangsmaatregel met betrekking tot de lopende benoemingsprocedures heeft de Minister van Justitie op grond van de beginselen van gelijkheid, rechtszekerheid en continuïteit geoordeeld dat het volledig overdoen van die benoemingsprocedures onverantwoord was, omdat het een zeer aanzienlijk tijdverlies zou veroorzaken op een ogenblik dat de

Hoven en Rechtbanken kampen met een grote gerechtelijke achterstand.

De politieke beslissing van de Minister van Justitie was derhalve in redelijkheid verantwoord.

De beweringen van verzoekende partij dat de bestreden beslissing 'niet met een zuiver oogmerk werd getroffen' 'om de bepalingen van de wet (van 9 juli 1997) te omzeilen' en 'een benoeming door te voeren, flagrant in strijd met de bepalingen ervan' wordt door niets aannemelijk gemaakt, laat staan bewezen.

Wel integendeel blijkt uit de bestreden beslissing en uit de gegevens van het administratief dossier dat de benoeming van de tussenkomende partij het normaal resultaat is van een benoemingsprocedure die maanden vóór de totstandkoming van de wet van 9 juli 1997 was begonnen (vacature in het Belgisch Staatsblad van 29 maart 1997 - kandidatuur van de tussenkomende partij op 1 april 1997 - advies van het adviescomité op 25 juni 1997).

Het is duidelijk dat de tussenkomende partij aan de wettelijke benoemingsvoorwaarden voldeed, en dat zijn benoeming gesteund is op wettige en objectieve criteria die in verband staan met het betrokken ambt van vrederechter. (...)

Onjuist is dus de bewering dat plaatsvervangende magistraten niet meer in aanmerking komen voor benoeming.

Er moet eveneens in acht worden genomen dat de tussenkomende partij op het ogenblik van zijn kandidatuurstelling én op het ogenblik van zijn benoeming afgevaardigd vrederechter was in het kanton Landen bij toepassing van art. 65 Ger. W.

Aldus oefende de tussenkomende partij daadwerkelijk het ambt van magistraat uit, met alle daaraan verbonden prerogatieven o.a. de onafzetbaarheid tijdens de duur van de opdracht (R.v.St. HIGNY, nr. 628 dd. 15 december 1950, Recueil de Jurisprudence du Droit Administratif et du Conseil d'Etat, 1951, p 111 met noot DEMBOUR), de wedde, de voorgezette beroepsopleiding van magistraat enz., en dit op voet van gelijkheid met de zes andere Vrederechters van het arrondissement Leuven (stukken 4 en 5). Dit verklaart wellicht het feit dat de drie laatste afgevaardigd Vrederechters van het kanton Landen werden benoemd, hetzij als rechter in de rechtbank van eerste aanleg, hetzij als vrederechter.

Als magistraat kwam de tussenkomende partij derhalve evenzeer in aanmerking voor benoeming op grond van de bepalingen van de wet van 9 juli 1997 als de verzoekende partij"

3.1.5.1. Overwegende dat de nieuwe wettelijke regeling terzake de benoeming bij voorrang van kandidaten geslaagd voor het examen inzake beroepsbekwaamheid of van kandidaten die de vereiste gerechtelijke stage voleindigd hebben vaststond sedert de ondertekening van de wet door de Koning op 9 juli 1997, doch dat ze nog niet kon worden toegepast bij ontstentenis van bekendmaking van de wet in het Belgisch Staatsblad, wat pas gebeurde op 1 januari 1998; dat tot die bekendmaking uiteindelijk werd overgegaan op initiatief van de verwerende partij, zodat ze wel degelijk op de hoogte was van de draagwijdte van de komende wettelijke regeling en van de gevolgen ervan voor de lopende benoemingsprocedures;

3.1.5.2. Overwegende dat de nieuwe wettelijke regeling wel voorziet in bepaalde overgangsbepalingen met betrekking tot de toepassing van artikel 259bis van het Gerechtelijk Wetboek voor de geldingsduur van het examen inzake beroepsbekwaamheid, maar dat geen overgangsbepaling werd uitgewerkt met betrekking tot de lopende benoemingsprocedures - zoals deze waarin verzoeker en de tussenkomenende partij zijn betrokken - zodat de nieuwe wet van toepassing moest zijn op die lopende procedures;

3.1.6. Overwegende dat de verwerende partij niet eigenmachtig vermag te beslissen over de bekendmaking van een door de wetgevende kamers goedgekeurde en door de Koning ondertekende wet; dat de bekendmaking, behoudens indien voor uitstel ervan een redelijke verantwoording bestaat, moet gebeuren binnen een redelijke termijn en niet gewild en bewust mag worden uitgesteld; dat dergelijk uitstel er immers op neerkomt dat eenzijdig door de uitvoerende macht een overgangsregeling ingesteld wordt, die niet door de wetgever gewild werd en die hem desgevallend had kunnen worden gevraagd;

3.1.7. Overwegende dat uit het administratief dossier en meer bepaald uit een nota van 6 augustus 1997 aan de procureurs-generaal, waarbij hun wordt gemeld dat voortaan de adviezen moeten vermelden of zij bij unanimititeit werden uitgebracht, kan worden besloten dat vooreerst de bedoeling voorlag de nieuwe wet van 9 juli 1997 bekend te maken in het Belgisch Staatsblad van 31 juli 1997, welke vermelding in de nota zelf geschrapt werd; dat vervolgens diezelfde nota aankondigt dat "deze wet zeer binnenkort in het Belgisch Staatsblad zal worden bekendgemaakt"; dat deze bekendmaking uiteindelijk pas op 1 januari 1998 is gebeurd, onmiddellijk na de bestreden benoeming; dat derhalve onbetwistbaar duidelijk is dat de bekendmaking van de wet van 9 juli 1997 bewust werd verschoven; dat het de Raad van State toekomt de motieven van deze verschuiving te toetsen aan de regels van behoorlijk bestuur; dat er anders over oordelen erop zou neerkomen dat de regering zonder enige beperking in de tijd de bekendmaking van een wet zou kunnen uitstellen;

3.1.8. Overwegende dat de bestreden benoeming gebeurde bij koninklijk besluit van 23 december 1997 en bekendgemaakt werd bij uittreksel in het Belgisch Staatsblad van 31 december 1997, terwijl de wet van 9 juli 1997, die dan de bestreden benoeming onmogelijk zou hebben gemaakt, bekendgemaakt werd in het Belgisch Staatsblad van 1 januari 1998, onmiddellijk na de bekendmaking van de bestreden benoeming; dat uit de voorafgaande gegevens volgt dat de bekendmaking van de wet doelbewust werd verschoven; dat het de Raad van State toekomt te oordelen of voor het uitstel van de bekendmaking van de wet een redelijke verantwoording voorhanden is dan wel of dat uitstel verenigbaar is met de regels van behoorlijk bestuur;

3.1.9. Overwegende dat het enkel onderwerpen van de bekendmakingsmodaliteiten aan de politieke verantwoordelijkheid van de verwerende partij zoals deze poneert, niet kan worden aanvaard, omdat aldus elk jurisdictioneel toezicht wordt uitgesloten; dat die uitsluiting te dezen tot resultaat heeft dat de legitieme verwachtingen van verzoeker, die geslaagd is voor het examen van beroepsbekwaamheid, door het gewilde, niet wettelijk bepaald uitstel van bekendmaking van de betrokken wettelijke regeling worden tenietgedaan; dat de nieuwe wettelijke regeling vanaf haar inwerkingtreding de rechtstoestand van de kandidaten daadwerkelijk en rechtstreeks grondig wijzigt zowel voor verzoeker als voor de tussenkomende partij; dat het gegeven dat aangevoerd wordt door de verwerendepartij als zouden de lopende procedures moeten worden afgewerkt, niet overtuigend is, eensdeels, omdat de wetgever geen afwijkende regeling heeft aangenomen en, anderdeels, omdat de nieuwe regeling een betere en strengere benoemingsregeling wilde tot stand brengen, die door de ingevoerde voorrangregeling ook nog van een meer eenvoudige toepassing is; dat uit dit alles blijkt dat het aangevoerde middel ernstig is;

3.2.1. Overwegende, wat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel betreft, dat verzoeker erop wijst dat hij het examen van beroepsbekwaamheid in de zittijd 1994-1995 heeft afgelegd, dat slechts 44 van 220 Nederlandstalige kandidaten slaagden, dat hij geen inspanning onbenut heeft gelaten ter voorbereiding van dat examen, dat de deelneming zelf het risico inhield van gezichtsverlies in geval van niet-slagen, dat dit gegeven een groot aantal personen "weerhouden" heeft van deel te nemen en dat het feit dat dit examen nu niet gehonoreerd wordt -tegen de letter en de geest in van de regeling- hem moreel zeer zwaar valt;

3.2.2. Overwegende dat de verwerende en de tussenkomende partijen stellen dat een moreel nadeel in beginsel herstelbaar is, dat de loutere vaststelling dat een middel ernstig is, niet volstaat als bewijs van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel, dat de ervaring verworven tijdens de uitoefening van het betwiste ambt, na vernietiging in principe niet in aanmerking kan worden genomen voor een latere benoeming en dat verzoeker gedurende een termijn van zeven jaar, te rekenen vanaf april 1995, kan genieten van het voordeel van de uitslag van het examen;

3.2.3. Overwegende dat uit het onderzoek van het ernstig bevonden middel gebleken is dat de tussenkomende partij bij de normale inwerkingtreding van de wet van 9 juli 1997 niet meer kon worden benoemd en de kandidatuur van verzoeker moest in aanmerking komen, terwijl de inwerkingtreding van de nieuwe regeling afhing van de beslissingsbevoegdheid van de verwerende partij; dat, die bijzondere omstandigheden in acht genomen, leiden tot het besluit dat in hoofde van verzoeker een ernstig moreel nadeel bestaat dat niet genoegzaam kan worden hersteld door een enkele vernietiging,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het verzoek tot tussenkomst van Theo MINEUR in het administratief kort geding wordt ingewilligd.

Artikel 2.

Bevolen wordt de schorsing van de tenuitvoerlegging van het koninklijk besluit van 23 december 1997 waarbij Theo MINEUR benoemd wordt tot vrederechter van het kanton Diest.

Artikel 3.

De vordering tot schorsing wordt voor het overige verworpen.

Artikel 4.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Artikel 5.

Dit arrest zal bij uittreksel in het Belgisch Staatsblad Staatsblad worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het geschorste koninklijk besluit.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op dertig juni 1900 achtennegentig, door de IXe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	G. BAETEMAN,	eerste voorzitter van de Raad van State,
	A. BEIRLAEN,	staatsraad,
	J. SMETS,	staatsraad,
Mevr.	S. VAN AELST,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VAN AELST.

G. BAETEMAN.